

Witte Wereld

Ik kan er niets aan doen: ik vind het gewoon mooi. Ik kan er echt schaamteloos van genieten om in een witgenseeuwde wereld rond te lopen. Omdat het zo fijn knerpt onder je voeten. Omdat het zo lekker licht en luchtig van kleur is. Omdat de van sneeuw doorbuigende takken bekende paadjes soms onbegaanbaar maken, en altijd een heel nieuw perspectief geven. Ik loop, als onbekende, in een wit betoverde wereld en zie het vertrouwde met andere ogen. Echt: ik heb geen roze bril nodig: ik zie sowieso alleen nog maar pastelkleuren. Een decor voor een sprookjesfilm waarin ik zomaar ook mag lopen. Gaaf. En zolang ik niemand ontmoet, blijft deze winterwondere wereld, zowaar gevuld met zacht zonlicht, helemaal intact. Ik knerp gewoon een kant op, en zie alleen maar mooie dingen: geen oogklep-tactiek nodig vandaag. En de mensen die ik uiteindelijk wel tegenkom: die glimlachen. Gewoon zomaar.

Ik wil dus niet horen over chaos en fileleed, en Nederlands totale onvermogen om om te gaan met een beetje sneeuw. Hoe vaak komt het nu voor dat je zo'n witte wereld bekijken mag? Laat op zo'n dag het zeuren dus maar aan anderen over: neem gewoon lekker een dagje vrij, of ga 's avonds telewerken; nu moet je gewoon buiten en om je heen kijken. Trek van mijn part drie paar sokken aan in veel te grote kaplaarzen, of sla een sjaal zes keer om je nek, maar pak je camera, en verken je omgeving. Bezoek een nabij bos, ga naar een plaatselijk park, duik een mooie tuin in. En kijk hoe die wereld is veranderd. Ga over gebaande, maar nog voetstaploze paden, of sneeuwschuif je eigen weg. En gewoon kijken en knerpen, en genieten. Liefst in de zonneschijn. En niet al te lang wachten daarmee: voor je het weet, is het weg!